

piršteliais ir ko nors panorėti. Kvaila nesąmonė, ir nė vienas mūsų tuo netiki, bet vis tiek šaunu turėti tradiciją. Paprastai prašau mažesnių ausų, taikos pasaulyje arba krūvos pinigų.

Tiesą sakant, iki šiol niekada nesusimąščiau, ko nori tėtis.

– Turiu jums ką parodyti, – sako Olio tėtis. Mostu pakviečia mus į sandėliuką ir atidaro kampe stovinčią spintą. Ten stovi trys meškerės. Naujutėlaitės.

– Pavasario išvykai, – išdidžiai šypsosi. – Pamaniau, būtų šaunu, jei kiekvienas turėtumėte savo.

Toks yra Olio tėtis.

Abu su Ine plačiai šypsomės. Nes kiekvieną pavasarį esame pakviečiami į dienos iškylą su Oliu ir jo šeima. Prie ežero, ten žvejojame ir kepame ką nors ant laužo, ir maudomės iki pamėlynavimo, ir Olio tėvai sėdi ant pledo susikibę rankomis. Paskui Olio tėtis su mumis žaidžia futbolą ir badmintoną, kad nesušaltume. Olio tėtis labai malonus. Ir visuomet linksmas.

Staiga pagalvoju: toks galbūt tampi, jeigu turi moterį, kurios ranką gali laikyti sėdėdamas ant pledo? Kas žino.

Olio tėtis užrakina sandėliuką.

– Tiesa, Antonai, kaip sekėsi su dviračiu?

Tai jis mane išmokė lopyti dviračio padangas. Oliui tokie dalykai nelabai įdomūs, tad jo tėtis labai apsidžiaugė, kai pagaliau galėjo kam nors perduoti savo žinias.

– A, taip, – sukosčioju, – dviratis puikiai veikia. Buvo tik... truputį įplyšusi guma.

ŠVAJONIŲ MOTERIS MIŠKE

– Ar tavo tėvas man atrodo simpatingas?

Stumiamės dviračius namų link, ir Inė į mane keistai pažvelgia.

– Ta prasme, – aiškinu, – jeigu būtum moteris, kiek balų jam duotum?

Inė kiek pagalvoja:

– Nuo vieno iki dešimties? Hm, manau, aštuonis.

Kilsteliu antakius:

– Netgi tiek?

– Vienetas aukščiausias. *Sorry*.

Šaunu. Tai iš jo paveldėjau genus. Tuomet viskas aišku: tikriausiai nėra nė kalbos, kad išaugsiu gražus. Ir vėl ačiū. Dar daugiau, ko nenoriu žinoti.

– Kodėl klausi? – teiraujasi Inė.

– Šiaip, – atsakau.

Inės namas stovi ant kalvos. Jis pats didžiausias. Inė yra vienturtė, gyvena individualiame name su statulomis sode ir tokia žalvarine iškaba ant durų. Ko gero, todėl, kad jos tėvai turi gan daug pinigų. Jos mama advokatė.

Tiesa, Inė sako, kad aš visiškai neabejotinai irgi tapsiu

advokatu, nes jau dabar kalbu kaip iš dienos naujienų ap-
žvalgos per televiziją. Nesu tikras, ar tai komplimentas.

– Luktelk, – sukomanduoja. Tai ir laukiu, kol ji vėl išeina.
Su kažkokiu katalogu.

– Tiesą sakant, mamos, – sako ji, – bet žiūrėk, manau,
bus gerai.

Žiūriu į jį ir skaitau. Ant viršelio parašyta „Vakarinė mo-
kykla“. O apačioje – „Vakariniai kursai ir būreliai“. Moteris
su teptuku ir vyras su meškere. Nesuprasdamas žiūriu į Inę.

– Jam reikia išeiti į žmones, – paaiškina ji.

Galėjau stovėdamas minti pedalus iki pat mūsų daugiabučių.
Nes mes su tėčiu gyvename trijų kambarių bute pirmame
aukšte. „Čia gyvena Polis ir Antonas“ – taip užrašyta ant mūsų
lentelės. Tačiau kaip tik dabar, prieš man įeinant ir nume-
tant savo krepšį koridoriuje, viduje yra tik Polis. Taigi, tėtis.
Vienas. Tokia mintis anksčiau nebuvo kilusi.

Tėtis žiūri televizorių.

– Grandioza orkaitėje, – sako jis. Nustumiu porą tuščių
picos dėžių ir šūsnį laiškų ir krintu šalia jo ant sofos.

Vyriškas pokalbis. Tarp tėčio ir manęs.

Tėtis: „Gerai?“

Aš: „Aha.“

Mūsų kojos ant stalo. Atsiduoda šiek tiek prasmirdusiom
kojinėm ir šiek tiek pridegusia pica. Bet kas yra geriau, nei

kalbėtis apie dviračio kameras ar nelaimingus atsitikimus
dėl gumyčių.

– Gerai praleidai dieną? – klausiu.

– Neturiu kuo skųstis. – Tėtis atneša picą ir nupjauna
blogiausią dalį.

Tada valgom ir žiūrim pramoginę laidą „Po Norvegiją“.
Apie moterį, kuri viena gyvena miške, ir vyrą, kuris prisimez-
gė iki Gineso rekordų knygos. Kiekvienam savo.

Vogčiomis žvilgčioju į tėtį. Labiau iš šalies, tarsi nepa-
žinočiau. Vyras keturiasdešimties, kelnėse skylė ties keliu,
nesiskutęs, su nusususia arklio uodega. Ir nors nenoriu, turiu
pripažinti: Inė teisingai įvertino.

– Tėti? – sakau. – Ar kada nors turėjai hobį?

Jis kresteli galvą.

– Neturėjau laiko. Juk tave prižiūrėjau, suprantai?

Patyliu minutėlę.

– Kas, jeigu manęs neturėtum?

Tėtis sutaršo man plaukus ir juokiasi:

– Tuomet gyvenčiau su svajonių moterimi miško tro-
belėje. Klausyčiausi paukščių giesmių ir megzčiau trijų ki-
lometrų šaliką.

Trys kilometrai. Tik pamanyk, kad pasaulis gali taip pa-
sikeisti vos per trumpą parą.

Vakar ryte buvau beveik visiškai normalus. O šiandien esu
nelaimė su depresuotu tėvu. Kuris nori svajonių moters. Miške.

Ne taip seniai žiūrėjau dokumentinį filmą apie patinus gyvūnų karalystėje. Nuožmi konkurencija, tik patys geriausiai susirado porą. Kai kurie iš visų jėgų vieną į kitą brūžavo užpakalines kojas, kiti išsipūtė tiek, kad snukis virto balionu. Ech, ko gero, sunku būti vyru.

O dar ir tėtis – tik aštuonetas skalėje.

Dabar bent žinau, ko jis nori. Tik kad čia neužteks vien susikabinti mažaisiais piršteliais.

Lieku savo kambaryje iki vėlyvo vakaro. Vis verčiu puslapius, nes kursų katalogas knibžda pasiūlymų. Nagų dizainas ir tapyba ant šilko. Laivavedžių kursai ir muselių rišimas. Ir dar alpinizmas. Šis bet kuriuo atveju atkrinta. Tėtį ištinka hiperventiliacija vos pamačius buitines kopėčias.

„Ne, – galvoju, – tėčiui reikia į kursus be konkurentų. Jokių rūsčių žvejų ar kietuolių su inkaro tatuiruotėmis. Reikia, kad būtų matomas. Kur gausybė moterų.“

Po valandėlės patenkintas atsilošiu. Na, taip, visą likusį gyvenimą žinosiu, kad esu nesėkmė, atsitiktinumas, toks vyrukas, kurio niekas niekada nematė prasmės gaminti. Vis dėlto aš save įprasminsiu. Nes taip ir bus – jeigu darysiu ką nors prasminga.

Taigi čia ir dabar, nuo šios akimirkos, Mėnulis ima veikti. Misija: ištiesinti Žemę. Nes mūsų gyvenime daug dalykų susiję su pusiausvyra.

Imu popieriaus lapą, pieštuką ir iškilmingai užrašau:
Antono Albertseno mintys apie astronominę
pusiausvyrą

O toliau rašau:

Tikslas: įprasminti save

Kaip: atitiesti tėtį

Paskui patenkintas ilgai žiūriu į sąrašą.

Paskutinis tą vakarą įkrinta atsakymas į žinutę, kurią nu-
siunčiau Inei. Didžiosiomis raidėmis.

„KĄ? Užrašai savo tėvą į MEZGIMO KURSUS?!“